

A Doktor, akit Ácsnak kellett hívnunk és mocsárként többszörös Királlyá lett, avagy Magas-Tátra hágótúra...

Idei utolsó magashegyi túránk a nem megszokottak szerint normálisan indult. Senki nem késett, így időben elindulhattunk. Társaim képességeit jól ismervén, elhatároztam, hogy fokozott tempóval fogunk haladni a kisebb és nagyobb mohával tarkított gránit alapanyagból elkészített lépcsőkön.

Az utazás jól telt, volt nálunk - Juditnak köszönhetően - jager és pálinka, ennek elsősorban Csongi örült és az út nagy részén, felváltva kóstolhatta eme illatos párlatok zamatos ízét. A Tátra lábához fél kilenc tájékán érkeztünk, hamarosan nekivághattunk a hosszú ám, de nehéz napnak.

A lassú tempónak köszönhetően elértük eddigi leggyorsabb feljutásunkat a Téry menházhoz. Kiírás szerint az út három és fél óra, amelyet nekünk kicsivel több, mint két óra alatt sikerült prezentálnunk. Bizton állíthatom, anyukám több alkalommal is csuklott.

A menháznál ritkán látott embertömeg fogadott minket, várható volt, hogy a Vöröstorony-hágónál nehéz lesz a feljutás. Rövidke regenerálódás után nekivágtunk a nap legnehezebb részének, a hágónak. Sejtésünk beigazolódott, a láncos rész megtelt vegyes nációból álló csoportokkal. Pillanatnyi gondolkodással telt, röpkemásodperctörédkidő elteltével, elhatároztuk, lévén kiváló hegymászók vagyunk, felmegyünk a hágóra a biztosított út biztosítatlan részén, ahol egyébként sokkal jobb biztosításokra leltünk. Ezzel a döntéssel mindenki egyetértett, hisz nálunk diktatúra van.

Ismét jól haladtunk, közben a láncon unatkozó hölgyek s férfiúk véges-végtelen rólunk beszéltek - sajnos nem értettem mit-, de érezhető volt részükről a törődés. Ezt a szakaszt is a lehető leggyorsabban leküzdöttük és feljutottunk a nyereg tetejére.

A kilátás a megszokott csodálattal töltött el minket, ennél nagyobb élmény már csak az a Szlovák úr volt, amely jól érthetően közölte velem, hogy jobban járnánk, ha megfognánk a láncot és végre befejeznénk a cirkuszi mutatványainkat, miközben ő, a kedves úr, kezében a kinyitott turistapálcikákkal próbált kapaszkodni, mászni és mások szemét kinyomni. Persze, tudom, igaza volt, hisz, ha bármelyikünk megcsúszik, nem áll meg a völgy aljáig, na, de, mégis, a lelkünkkel ki foglalkozik!? Ez kicsit hosszúra sikerült....

Itt megragadom a pillanatot és folytatom érdekes leírásomat. Végre elindultunk lefelé a Hosszú-tavi menház felé, most már mérsékelt tempóban, nehogy túl korán odaérjünk a szálláshelyünkre. Az egyik tengerszemnél megálltunk és nekikészültünk a kihirdetett lábáztató versenynek, amely arról szólt, hogy ki bírja a legtovább a pár fokos vízben tartani a lábát. Sajnálattal közlöm, hogy nem én nyertem, hanem Gergő komám, ezen persze nem csodálkozom, mert legrosszabb esetben - ha letörik a lába - csinál magának két teljesen új és jó minőségű protézist. Az út hátralévő részét beszélgetéssel töltöttük, bocsánat, én beszéltem, s a hallgatóság csodálatraméltó volt. A menedékházat koradélután elértük, így estig, marad elég időnk, hogy felváltva fogyasszuk a Szlovákok Nemzeti italainak véget nem érő sorát, illetve sörét...

Az est fénypontja, természetesen a megszokott mocsár volt, amelyre meghívtuk, kedves magyar társainkat, Jánost a nyomozót és Doktor Ács Mocsár Doktort, aki nevével ellentétben sokszor volt Király. A legszebb és maximálisan felfokozott hangulatot, drága szállást adó barátunk zárta, enyhén erélyes stílusba, szavait ugyan nem értettük, de csodálatosan

kivitelezett gesztusaiból minden világossá vált. Elfoglaltuk kellemes szálláshelyünket, s mivel aludni még nem tudtunk, sziporkázó tréfáinkkal már nem csak magunkat szórakoztattuk, hanem a velünk szemben elhelyezkedő nagy létszámú csapatot is. Valószínűleg vicceink nem sikerültek jól, ránk szóltak, ennek következménye, hogy a tervezett esti mese elmaradt.

Jól aludtam, állítólag horkoltam is, bár én ezt nem hallottam, mesélték, nem hiszem. Ébredést követően megcsodáltuk a napfelkeltét. Csodás volt. A reggeli után majdnem elindultunk időben, de társunk fontos elintéznivaló dolgai miatt már megint késéssel léptünk a lépcsők végtelen mezejére. A Lengyel-nyerget az előzően leírt okok következtében rekord gyorsasággal elértük. A tájat eme káprázatos helyen is megcsodáltuk, lefényképeztük, majd ismét megcsodáltuk. Innen rövid cammogással elértük a Kis-Viszoka alsó részét. Volt, aki felment, s volt, aki fennmaradt. Aki nem jött fel és lenn maradt elindult, utolsó pihenőnk helyszínére. Aki felment a csúcra, ugyanazon az úton ment le, mint aki korábban elindult, csak később. A csúcson csodáltuk a tájat, fényképeztünk, majd megcsodáltuk a tájat. Bizonyos idő elteltével mindahányan elindultunk ezen a túrán elértük a Sziléziai menedékházat, pihentünk. Itt összetalákoztunk Jánossal a nyomozóval és Doktor Ács Mocsár Doktossal. Az út hátralévő részét közösen folytattuk, közben több alkalommal elköszöntünk egymástól, számos jókívánsággal, majd újra találkoztunk.

Ótátrafüred határára koradélután érkeztünk, és jött a pillanat, hogy enyhén illatos testünket egy közös pancsolással semlegesítsük. Levetettük hát ruháinkat, közben megcsodáltuk szebbnél-szebb, mintás és minta nélküli, szemérmes takaró, nem lapulevélből készült ruhadarabjainkat. Mit is írhatnék, örökké emlékezni fogok rá....

A patak vize kellemesen hűvös volt, na jó, irtózatosan hideg volt. Megtettük, megfürödtünk, velünk tartott Doktor Ács Mocsár Doktor úr is, János, aki nyomozó nem tartott velünk, de ott volt velünk és követte az eseményeket.

A zuhany után, újra elbúcsúztunk az előző mondatban említett uraktól, velük még többször találkoztunk és búcsúztunk el. Hamarosan János nyomozó úrral és Doktor Ács Mocsár Doktor úrral már nem találkoztunk többet, így a számtalan búcsúzkodás is befejeződött, s eközben túránk is véget ért.

Összegezve mindent megtaláltok a beszámolómban, tehát olvassátok el újra.

Az esetleges fogalmazási, helyesírási és stilisztikai hibákért elnézést kérek, de nem mertem átolvasni a leírtakat, fogadjátok el úgy, ahogy van. Ahol súlyos hibákat ejtettem, direkt tettem, és ezt most azért írom le, hogy ne hogy azt higgyétek, hogy nem direkt tettem!!

Írta: a szerző

2011.09.26